

Bediüzzaman'a göre manevi cihad - 3

İslâm'ı tebliğ ve hizmet

Gerçek şu ki, insanlığın sulh ve selâmeti için vahyedilen hak din İslâmiyetin, dini dünyaya âlet eden “siyasî İslâmcılık”la politize ve “cihadist” terör örgütleri üzerinden terör ve şiddete âlet edilmesi en evvel ve en çok İslâma ve Müslümanlara zarar veriyor.

“Cihad”ı sadece silâhla - kılıçla “maddî cihad” olarak algılayan sakim zihniyet, Bediüzzaman'ın “asıl mesele” dediği Kur'ân ve Sünnetteki “mânevî cihad”la bigâne kalmakla İslâm'ın mesajını karartıp ketmediyor.

Bunun içindir ki Bediüzzaman, Müslümanları İlhâf adâletinin ve Kur'ân'ın şiddetle menettiği “menfi hareket”ten sakındırıyor; İslâmı tebliğde “mânevî tahribata karşı mânevî tâmirat” olarak nitelendirdiği ve “Kur'ân'ın temel bir düsturu” olarak vasıflandırdığı “mânevî cihad”la “müsbet iman hizmeti”nin esas alınması gereğini ders veriyor.

Aksi halde “menfi hareket”le iç çatışma, karışıklık ve kargaşanın ecnebilerin tefrika ve fitneyle ifna politikalarına hizmet edeceği ikazında bulunuyor. Müslümanların birbirlerine ve gayr-ı müslimlere karşı bütün kuvvetleriyle bu Kur'ân dersine göre hareket etmeye mecbur olduğunu bildiriyor. (Emirdağ Lâhikası, 319-320, “Tarihçe-i Hayat, 565)

“CİHAD” KASDEN ÇARPITILYOR

Vakia şu ki, birileri “İslâm'da cihad” meselesine Kur'ânî ölçülerle bakmıyor. Alâkalı âyetlerin-hadislerin ve vahyin ruhuna ve asıl mânâsına aykırı yanlış anlamlar çıkarıyor. “Cihatçı örgütler” küresel aktörlerin manipülasyon ve saptırmaları için kullanılıyor.

Bu hususta en çok istimal edilen âyetlerin başında “Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; esir alın, hapsedin ve onların bütün yollarını tutun; ancak onlar tevbe eder, namazlarını dosdoğru kılar ve zekâtlarını verirlerse, siz de onları serbest bırakın. Muhakkak ki Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir” meâlindeki Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinin ilk kısmı geliyor. “Din adına kıtal” bu ve benzeri âyetlere dayandırılıyor.

Ne var ki, Hicret'in dokuzuncu senesinde nâzil olan sûrenin ilk âyeti “Müşriklerden arasında antlaşma bulunanlara, Allah ve Resûlünden bir ihtardır” ültimatı ve tehdidiyle başlayan “savaş âyetleri”nin, “ahidlerini bozan, antlaşmalara râiyet etmeyen müşrikler”e yönelik olduğu gerçeği çarpıtılıyor.

Kur'ân'ın "harp ilânı"nın, bütün müşriklere - gayr-ı Müslimlere değil, daha önce Müslümanlarla Mekkeli müşrikler arasında yapılan Hudeybiye Anlaşması'nı bozup ahde ihânet eden müşrik kabilelere ve münâfıklara tahsisi ve kaydı umumileştirilip anlamından uzaklaştırılıyor.

Nitekim dördüncü âyetteki "Ancak, müşriklerden aranızda antlaşma olup da bunu hiçbir şekilde ihlâl etmemiş ve kimseye size karşı yardım etmemiş olanlar müstesnadır. Onlarla olan antlaşmalarınızı, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Muhakkak ki Allah haksızlıktan sakınanları sever" ifadeleri, bu mânâyı açıkça bildiriyor.

Devam eden âyetlerde "antlaşmayı yaptıktan sonra yeminlerini bozarlarsa" şartının koşulduğu, "Müslümanlarla antlaşma yapan ve dost olanlar"ın hariç tutulduğu, "Bulduğunuz yerde öldürün!" denilen müşriklerin "antlaşmayı bozan, hıyanet eden, yağma yapan müşrikler" olduğu gayet açık.

Mümtehine Sûresi sekizinci âyette, "Müslümanlarla din hususunda savaşmamış ve yurdundan çıkarmamış olanlara iyilik ve adâlet" tavsiye edildiği; barış, antlaşma ve dostluk içindeki müşriklerle - gayr-ı müslimlerle ahde vefâ içinde savaşma ve kıtalin yasaklandığı gibi...

"İSLÂMİYETİ EF'ÂL VE AHLÂKLA GÖSTERMEK"

İşte bütün bu Kur'ânî hükümlere istinaden 7 Mart 1909 tarihli makalesinde, "cehâlet, zarûret (fakirlik) ve ihtilâf"a dikkat çeken Bediüzzaman, "Gayr-ı müslimler emin olsunlar ki, bu ittihadımız, bu üç sîfata hücumdur. Gayr-ı müslime karşı hareketimiz iknâdır, zira onları medenî biliriz. İslâmiyeti mahbup (sevimli) ve ulvî (yüce) göstermektir" teminatını veriyor. (Dîvân-ı Harb-i Örfî, 67-8)

Yine 1911'de 100'den fazla İslâm âliminin bulunduğu on bini aşkın cemaate Şam Emeviye Camii'nde "Din nokta-i nazarında medenilere galebe çalmak ikna iledir, icbar (zorla) değildir. Ve İslâmiyetin mahbup ve ulvî olduğunu, evâmirine (emirlerine) imtisalen (uymakla) ef'al (yaşantı) ve ahlâk ile göstermekledir" hakikatini yineliyor. "Mânevî cihad"ın temel târifini yapıyor. (Hutbe-i Şâmiye, 102-3)

Ve "mânevî cihad"ın hedefini, "Eğer biz ahlâk- İslâmiyenin ve hakakik-i imâniyenin kemâlatını (olgunluğunu) ef'âlimizle izhâr etsek (yaşasak), sâir dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler; belki küre-i arzın (yeryüzünün) bâzı kıt'aları ve devletleri de İslâmiyete dehâlet edecekler" tesbitiyle açıklıyor. İslâm'ı tebliğ ve hizmetin "mânevî cihad"la olabileceğini ortaya koyuyor. (a.g.e., 30)